

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΜΠΕΛΙΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΙΣΡΑΗΛ.

Τήν Κυριακήν, 29^η Νοεμβρίου /12^η Δεκεμβρίου 2010, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ΄ μετὰ συνοδείας Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου μετέβη εἰς τὴν πόλιν Ἀμπελὶν τοῦ Βορείου Ἰσραήλ.

Ἡ περιοχή τῆς Ἀκκρης εἰς τὰ βορειότερα σύνορα τοῦ Ἰσραήλ εἶναι ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Μητροπόλεως Πτολεμαίδος. Εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτήν, μέ ἔδραν τὴν παραθαλασσίαν πόλιν τῆς Ἀκκρης, ὑπάρχοντι δώδεκα Ἀραβόφωνοι ἐνορίαὶ εἰς τὰς ἀντιστοιχοῦς αὐτῶν πόλεις καὶ κώμας. Μία τῶν ἐνοριῶν τούτων εἶναι ἡ τῆς πόλεως Ἀμπελίν. Ἡ πόλις αὕτη ἀριθμεῖ περί τοὺς 15.000 κατοίκους. Ἐκ τούτων οἱ 5.000 εἶναι Ἀραβόφωνοι Ὀρθόδοξοι τοῦ Πατριαρχείου. Προϊστάμενος τῆς ἐνορίας ταύτης εἶναι ὁ γηραιὸς αἰδεσιμώτατος π. Σπυρίδων Ὁδε Ἀουάδ. Λατρευτικὸν κέντρον τῆς Ὀρθοδόξου ταύτης Κοινότητος εἶναι ὁ ἱερός ναὸς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Τὸν ναὸν τοῦτον συνετήρησε, διηύρυνεν, ἐκαλλώπισεν, ἀνεκαίνισεν, ἠυπρέπισε καὶ νέον κωδωνοστάσιον αὐτοῦ ἀνήγειρεν ἡ Κοινότης μέ ἐπιχορηγήσεις τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἄλλων φιланθρωπικῶν παραγόντων καὶ μέ ἰδικὰς των δαπάνας.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν ἐργασιῶν τούτων μετέβη εἰς τὴν ἐν λόγῳ πόλιν διὰ θ. Λειτουργίαν τὴν ἐν λόγῳ Κυριακήν, 29^η Νοεμβρίου /12^η Δεκεμβρίου 2010, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐξ Ἱεροσολύμων μετὰ συνοδείας Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων.

Ἄμα τῇ ἀφίξει Αὐτοῦ εἰς τὸν ἱερόν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Ναοῦ, αἰδεσιμωτάτου π. Σπυρίδωνος, τοῦ ἡγουμένου τῆς πόλεως τῆς Ἀκκρης Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καὶ τινων ἱερέων τῶν ὁμόρων κωμῶν καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐνορίας.

Προεξάρξας τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου μετ' ἄρτοκλασίας ὁ Μακαριώτατος, προεξῆρξε καὶ τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπάρχου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καὶ τοῦ Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Κοινότητος τῆς Ἀκκρης Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καὶ τῶν ἱεροδιακόνων π. Μακαρίου, π. Παΐσιου καὶ π. Χάννα ἐκ τῆς Ναζαρέτ.

Εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν ἔψαλλον αἱ δύο χορωδίαί τῆς Κοινότητος, ἡ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἡ τῶν γυναικῶν, μεμονωμένως καὶ ἀπὸ κοινοῦ, ἐν συμφωνίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν παραφωνίᾳ ἐνίοτε, ἐν εὐλαβεῇ συμμετοχῇ τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἀλλὰ καὶ ἐν περισσῇ κινητικότητι διακονίας, ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἡμπόδιζεν οὐδόλως νὰ ἴδῃ κανεὶς τὴν Σύναξιν καὶ τὸ τελούμενον ἐν αὐτῇ, ὡς κάθοδον τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ὡς ἔλευσιν καὶ φανέρωσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐμπειρίαν τοῦ γεγονότος τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, Σταυρώσεως καὶ Ἀναστάσεως Αὐτοῦ καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου ἡμῶν γένους.

Ἡ συμμετοχή τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τήν προσευχήν καί τήν θ. Κοινωνίαν, τό αὐθόρμητον ψάλισμον, ἡ τήρησις τοῦ Τυπικοῦ, ἐδήλουν διδασκαλίαν καί προετοιμασίαν καί ἀκολουθίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Εἰς τό Κοινωνικόν ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θ. λόγον εἰς τοὺς πιστοὺς, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε• Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε. Χριστός ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε, ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ...» καί ἔν ἀμφοτέρα συνελών, εἶπω, εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καί ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ διὰ τόν ἐπουράνιον εἵτα ἐπίγειον. Χριστός ἐν σαρκί τρόμῳ καί χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε. Τρόμῳ διὰ τήν ἁμαρτίαν, χαρᾷ διὰ τήν ἐλπίδα», κηρύττει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ Μέγας καί ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, μᾶς προτρέπει διὰ τοῦ στόματος τοῦ μελωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας νά δοξάσωμεν τόν Χριστόν, ὁ Ὅποιος κατέβηκεν ὡς θεός καί προσέλαβε πάνω εἰς τήν γῆν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας τήν τελείαν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος μᾶς προτρέπει νά ἐτοιμασθῶμεν διὰ νά ἐορτάσωμεν τό μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ θείας Οἰκονομίας δηλονότι τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Νά ἐορτάσωμεν τήν ἐορτήν τῶν Χριστουγέννων. Ἡ δέ ἐορτή αὕτη τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀποτελεῖ κατὰ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον τήν «μητρόπολιν πασῶν τῶν ἐορτῶν».

Καί διατί ἡ ἐορτή τῶν Χριστουγέννων, χαρακτηρίζεται ὡς «μητρόπολις τῶν ἐορτῶν»; Διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, «Χριστός ἐν σαρκί, τρόμῳ καί χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε, τρόμῳ, διὰ τήν ἁμαρτίαν, χαρᾷ διὰ τήν ἐλπίδα». (Ὁ Χριστός ἐσαρκώθη, νιώσατε ἀγαλλίασιν ἀπό χαράν καί τρόμον. Ἀπό τρόμον, ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, ἀπό χαράν ἐξ αἰτίας τῆς ἐλπίδος).

Ναί, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, σήμερον ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς συνεκάλεσεν εἰς τήν ιερὰν ταύτην εὐχαριστιακὴν σύναξιν τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ιερῷ ναῷ τῆς ἱστορικῆς ὑμῶν πόλεως Ἀμπελίν, διὰ νά ἀπολαύσωμεν, ἀφ' ἑνός τήν χαράν τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, τοῦ Ἀναγεννήσαντος ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Κυρίου δέ ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρου 1, 3-4), ἀφ' ἑτέρου, διὰ νά ἀπολαύσωμεν καί πάλιν τήν χαράν ἐκ τοῦ τρόμου τῆς ἁμαρτίας, διὰ τῆς ὁποίας ἁμαρτίας εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον ὁ θάνατος, ὡς ἐρμηνεύει ὁ μέγας Παῦλος, (Ρωμ. 5,12).

Αὐτό κατ' οὐσίαν εἶναι δι' ἡμᾶς τό νόημα τῆς πανηγύρεως καί αὐτό ἐορτάζομεν σήμερον: Τόν ἐρχομόν τοῦ Θεοῦ πρός τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νά ἔλθωμεν νά κατοικήσωμεν κοντά εἰς τόν Θεόν, ἢ μᾶλλον διὰ νά ἐπανέλθωμεν, διὰ νά ἐνδυθῶμεν τόν νεόν ἄνθρωπον, ἀφοῦ ἐγκαταλείψωμεν τόν παλαιόν. Καί ὅπως ἔχομεν ἀποθάνει μαζί μέ τόν Παλαιόν Ἀδάμ, ἔτσι ἅς ζήσωμεν μαζί μέ τόν Χριστόν, τόν νεόν Ἀδάμ, ἅς γεννηθῶμεν μαζί Του, ἅς συσταυρωθῶμεν καί ἅς ταφῶμεν μαζί Του, διὰ νά ἀναστηθῶμεν μέ τήν Ἀνάστασίν Του.

Τοιγαροῦν, λέγει ὁ Ἅγιος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, ἐορτάσωμεν μή πανηγυρικῶς, ἀλλά θεϊκῶς...μή κοσμικῶς, ἀλλά ὑπερκοσμίως...μή τὰ τῆς ἀσθενείας ἀλλά τὰ τῆς ἰατρείας, μή τὰ τῆς πλάσεως, ἀλλά τὰ τῆς ἀναπλάσεως

Εἰς τούς θεοπνεύστους τούτους λόγους τοῦ Ἁγίου Πατρός Γρηγορίου ἐμπεριέχεται τό βάθος καί τό πλάτος τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ θεοῦ Λόγου ἀφ' ἐνός καί τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ τόπου καί χώρου, ἔνθα ὁ Ἄορατος γίνεται ὁρατός, ὁ Ἄναρχος ἄρχεται, ὁ Ἄσαρκος σαρκοῦται, ὡς τόπου καί χώρου, ἔνθα τήν θέσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας, τῆς ἐπινοήσεως, καταλαμβάνει ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τέλος, ὡς τόπου καί χώρου, ἔνθα τό θεῖον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Πρόσωπον συναντᾶται μέ τό ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τούς λόγους τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Πατρός διατυπώνεται καί καταγράφεται μέ πᾶσαν σαφήνειαν καί ἀκρίβειαν ὁ σκοπός καί ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ, ὅχι μόνον τῷ ὁρατῷ, ἀλλά καί τῷ ἀοράτῳ.

Νά, δια τί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ὁρθόδοξος καί Ἀνατολική Ἐκκλησία δίδει προτεραιότητα εἰς τήν λειτουργικήν καί μυστηριακήν, δηλαδή εὐχαριστιακήν πρᾶξιν αὐτῆς. Διότι, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀφορᾷ, ἀποβλέπει ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ τῆς ἰατρείας, τῆς θεραπείας καί οὐχί τὰ τῆς ἀσθενείας• εἰς τὰ τῆς ἀναπλάσεως τῆς ἀναδημιουργίας καί οὐχί τὰ τῆς πλάσεως τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἰατρεία καί ἀνάπλασις, μέ ἄλλα λόγια, εἶναι ἡ ἀντίστοιχος ἀπάντησις εἰς τήν ἀμαρτίαν ὡς ἀσθένειαν καί εἰς τόν θάνατον ὡς δημιουργίαν, δηλαδή ὡς στασιμότητα.

Τό μυστήριον τῆς ζωῆς, τοῦ πόνου, τῆς λύπης, τοῦ θανάτου, ἀλλά καί τῆς χαρᾶς κατανοοῦνται πνευματικῶς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν καί οὐχί φιλοσοφικῶς ἐν τῷ κοσμικῷ, σαρκικῷ ἡμῶν φρονήματι.

Νά, διά τί ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἐγένετο περίλυπος, ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ: «θέλεις νά κληρονομήσῃς τήν αἰώνιον ζωήν; Πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου καί διάδος πτωχοῖς καί ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ καί δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι», (Λουκ. 18. 18-27).

Ἡ «αἰώνιος ζωή» καί ὁ «θησαυρός ἐν οὐρανῷ», ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τόν Χριστόν. Αὐτόν ἀκριβῶς τόν θησαυρόν προβάλλει ἀγαπητικῶς καί φιλανθρώπως, δηλονότι θεοπρεπῶς καί ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί μάλιστα ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Τόπων, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Ἐκκλησία τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ εἰς πάντα πειράζοντα (προκαλοῦντα) αὐτήν καί λέγοντα, τί ποιήσας, ζωήν αἰώνιον κληρονομήσω;

Ἐτοιμάσωμεν λοιπόν καί ἡμεῖς τούς ἑαυτούς μας, ἀγαπητοί μου, ἵνα δοξολογικῶς προὑπαντήσωμεν τόν αἰώνιον καί ἄφθαρτον θησαυρόν τῆς ζωῆς ἡμῶν, τόν ἐκ Παρθένου Μαρίας ἀσπόρως γεννηθέντα, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, μετά τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντες: «Κύριε, ὄντας Θεός τῆς εἰρήνης καί φιλεῦσπλαχνος Πατέρας, μᾶς ἔστειλες τόν Ἀγγελιαφόρον τῆς Μεγάλης Βουλῆς Σου, γιά νά μᾶς παρέχῃ τήν εἰρήνην. Γι αὐτό, Φιλάνθρωπε, κι ἐμεῖς πού ὁδηγηθήκαμε στό φῶς τῆς θεογνωσίας, ξυπνώντας ἐνωρίς μές στή νύκτα, Σέ δοξολογοῦμε». Ἀμήν.

Μετά τήν ἀπόλυσιν ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε τόν προϋστάμενον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, αἰδεσιμώτατον π. Σπυρίδωνα, ἀπονέμων αὐτῷ τόν Σταυρόν τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, προσφωνῶν αὐτόν καί λέγων ὅτι:

«Οἱ καλῶς διακονήσαντες βαθμόν καλόν ἑαυτοῖς περιποιούνται» καί «οἱ ἀγαπῶντες τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἀγιάζονται». «Ὁ π. Σπυρίδων», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «εἰργάσθη παρά τήν εὐθραυστον ὑγιείαν αὐτοῦ μετά ζήλου, ἐπιμονῆς καί φιλοπονίας διά τήν ἀνακαίνισιν καί τήν εὐπρέπειαν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, διό καί πρέπει νά τιμηθῇ δεόντως».

Εἰς τούς συνεργάτας τοῦ π. Σπυρίδωνος, Ἐπιτρόπους καί ἄλλους, ὁ Μακαριώτατος προσέφερε τό μετάλλιον τοῦ Πατριαρχείου, τό κοπέν ἐπί τῇ δισχιλιετία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μετά τήν διανομήν τοῦ ἀντιδώρου ἡ Πατριαρχική Συνοδεία καί τό ἐκκλησίασμα μετέβησαν ὑπό τόν κρότον βροντῶν καί τήν εὐλογίαν ραγδαίας βροχῆς ἐκ τοῦ Ναοῦ εἰς τήν παρακειμένην αὐτῷ μεγάλην αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς Κοινότητος, τά ἐγκαίνια τῆς ὁποίας ἐτέλεσεν ὁ Μακαριώτατος, κόβων μετά τοῦ Προέδρου τῶν Ἐπιτρόπων κ. Τζάκ Ἴλ -Χάτζ τήν κορδέλαν καί εὐλογῶν διά τοῦ ὕδατος τοῦ ἁγιασμοῦ ἐν τῷ ψάλλειν: «Σῶσον Κύριε τόν λαόν Σου.....».

Εἰς τάς ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ προσφωνήσεις ὑπεγραμμίσθη τό πνεῦμα συνεργασίας μετά τοῦ ἱερέως καί τῶν Ἐπιτρόπων καί ὅλου τοῦ λαοῦ καί ἡ οἰκονομική προσφορά ἐκ πολλῶν πλευρῶν, ὅχι μόνον Χριστιανῶν, ἀλλά καί Μουσουλμάνων διά τήν ἀποτελείωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ναοῦ, τοῦ κωδωνοστασίου καί τῶν βοηθητικῶν αὐτοῦ χώρων. Ἰδιαιτέραι εὐχαριστίαι ἐξεφράσθησαν διά τήν οἰκονομικήν συμπαράστασιν τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἰς τήν κατασκευήν τοῦ ὠραιοτάτου ξυλογλύπτου εἰκονοστασίου καί τῶν ἁγιογραφιῶν.

Εἰς τήν εὐχαριστήριον τῷ Πατριάρχῃ προσφώνησιν αὐτοῦ, ὁ Προϊστάμενος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, παρασημοφορηθεῖς π. Σπυρίδων, ἐζήτησεν ἀπό τόν Μακαριώτατον νά ἐνισχυθοῦν τά Κατηχητικά σχολεῖα τοῦ ποιμνίου καί νά ἀυξηθοῦν τά θρησκευτικά σχολικά ἐγχειρίδια καί ἄλλα βιβλία Ὁρθοδόξου πνευματικότητος. Ὁ π. Σπυρίδων ηὐχαρίστησεν ἐπίσης ὅλους τούς συνεργάτας αὐτοῦ διά τήν ἐπιτέλεσιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου ἀνακαινιστικοῦ ἔργου.

Τήν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκδήλωσιν ταύτην ἐπεσφράγισεν ὁ Μακαριώτατος ἀφ' ἑνός μὲν δι' οἰκονομικῆς προσφορᾶς διά τήν συνέχισιν τοῦ ἀνακαινιστικοῦ ἔργου, ἀφ' ἑτέρου δέ διά τῆς προσφωνήσεως αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀραβιστί. Εἰς τήν προσφώνησιν αὐτήν Μακαριώτατος ηὐχαρίστησε τῷ Μητροπολίτῃ Ναζαρέτ κ. Κυριακῷ, τῷ Πατριαρχικῷ Ἐπιτρόπῳ Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτῃ Φιλοθέῳ, τῷ ἡγουμένῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θαβῶρ π. Ἰλαρίωνι, τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου διά τήν φροντίδα καί τήν προσφοράν αὐτῶν εἰς τό συντελεσθέν ἔργον, τῷ προϊσταμένῳ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ π. Σπυρίδωνι, τοῖς Ἐπιτρόποις καί πᾶσι τοῖς συντελέσασιν εἰς τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ θεαρέστου ἀνακαινιστικοῦ τούτου ἔργου.

Εὐχαριστοῦσα ἡ Κοινότης, προσέφερεν εἰς τόν Μακαριώτατον ξύλινον χειροποίητον πλακέταν μέ ἀναπαράστασιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀμπελίν. Εἰς τόν π. Σπυρίδωνα, τούς Ἐπιτρόπους, τούς ψάλτας, ψαλτρίας καί προσκυνητάς προσέφερεν ἡ Κοινότης ξυλίνην χειροποίητον εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Μετά ταῦτα, ὁ Μακαριώτατος καί ἡ συνοδεία Αὐτοῦ καί ἕτεροι προσκεκλημένοι παρεκάθισαν εἰς τράπεζαν, παρατεθεῖσαν ὑπό τῆς Κοινότητος.

Μετά τήν τράπεζαν ταύτην τό Κοινοτικόν Συμβούλιον εἰς σύντομον ἀκρόασιν μετά

τοῦ Μακαριωτάτου, ἐζήτησε τήν γνώμην Αὐτοῦ ἐπὶ τῶν σχεδίων τῆς Κοινότητος δι' ἵδρυσιν ταμείου φοιτητοῦ διὰ τήν ἐνίσχυσιν φοιτητῶν τῆς πόλεως αὐτῶν εἰς τό Ἰσραήλ καί τό ἐξωτερικόν, τήν ἔγκρισιν διὰ τήν ἵδρυσιν Κοινοτικοῦ Ὁρθοδόξου Σχολείου καί τήν ἐνίσχυσιν τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας εἰς τήν οἰκογένειαν, τήν Ἐκκλησίαν καί τό σχολεῖον.

Μετά ταῦτα, ἡ Πατριαρχική συνοδεία, διελθοῦσα διὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιβεριάδος ἐπ' ὀλίγον καί γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Τιμοθέου, ἀνεχώρησε διὰ τήν Ἱερουσαλήμ, δοξάζουσα τόν θεόν καί διὰ τήν πανηγυρικὴν Πατριαρχικὴν θείαν Λειτουργίαν ταύτην.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder